

Sygn. akt III CSK 411/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa J. J.
przeciwko M. Ż.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje ze środków Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz adwokata P.P. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda J. J. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 grudnia 2013 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek na przesłance oczywistej zasadności skargi, co wymagało wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08,

niepubl.). Powołanie się na tę przesłankę przysądu wymaga przedstawienia w skardze wyodrębnionego wywodu prawnego wskazującego, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, niepubl., z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, niepubl. i z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08). Tak rozumiana oczywistość skargi kasacyjnej sprowadza się, według skarżącego, do nieuwzględnienia przez Sąd Apelacyjny, sformułowanego w apelacji powoda, zarzutu nieważności postępowania przed Sądem Okręgowym wywołanej pozbawieniem powoda możliwości obrony jego praw (art. 379 punkt 5 k.p.c.) w wyniku odmowy ustanowienia dla niego pełnomocnika z urzędu.

Przytoczona przez skarżącego przyczyna kasacyjna nie zachodzi, albowiem skarżący nie wykazał kwalifikowanej i widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego wyroku w powiązaniu z jego podstawą faktyczną i prawną oraz wyszczególnionymi podstawami skargi kasacyjnej. Sąd drugiej instancji wyczerpująco odniósł się do sformułowanego w apelacji powoda zarzutu nieważności postępowania przez Sądem Okręgowym oraz argumentów wspierających ten zarzut, wskazując na, znajdujące oparcie w aktach sprawy, przyczyny uznania tego zarzutu apelującego za niezasadny. W judykaturze i doktrynie przyjmuje się zgodnie, że pozbawienie strony możliwości obrony swoich praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. ma miejsce wówczas, gdy z powodu wadliwych czynności procesowych sądu lub przeciwnika procesowego, będących skutkiem naruszenia określonych przepisów postępowania, strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części, a skutki tych wadliwości nie zostały usunięte przed wydaniem orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2002 r., II CKN 399/01, niepubl. i z dnia 6 marca 1998 r., III CKN 34/98, Prok. i Pr. z 1999 r., nr 5, poz. 41 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2002 r., sygn. V CKN 1057/00, niepubl. i z dnia 10 maja 2000 r., III CKN 416/98, OSNC 2000, nr 12, poz. 220). Odmowa ustanowienia dla strony adwokata z urzędu nie usprawiedliwia zarzutu nieważności postępowania wskutek pozbawienia strony możliwości obrony swych

praw (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2005 r., III CK 533/04, niepubl.).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).